

Патријарх Порфирије: Вера је пут слободе, смисла и радости

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 5. децембра 2021. године светом архијерејском Литургијом у Саборном храму Светог Саве на Врачару уз саслуживање преосвећене господе епископа ремезијанског Стефана и топличког Јеротеја

Након свете Литургије патријарх Порфирије се поздравио са члановима Савеза младих извиђача и ученицима ОШ Вук Караџић који су присуствовали богослужењу. Деца су се веома обрадовала Патријарховим речима да је и он сам, као дете, био млади извиђач, да је највише волео логорске ватре, али и да памти учење везивања чворова. На крају, након фотографисања, деца су позвала патријарха Порфирија да посети њихове кампове уз жељу да му прикажу своје способности. У наставку преносимо беседу патријарха Порфирија у целисти:

У име Оца и Сина и Светога Духа! Речи Господње: „Не бој се, веруј, веруј

само“ (Лк 8, 50), и бићеш спасен, или „Вера твоја спасла те је“ (Лк 8, 48) – речи упућене крвоточивој жени, јесу путоказ и подстрек, а истовремено и нада свакоме човеку. „Вера је основ свега чему се надамо, потврда ствари невидљивих“ (Јев 11, 1), разрађује Апостол Павле речи Христове. И ево, у данашњем Јеванђељу имамо такође потврду да је вера пут слободе, пут ослобођења, пут спасења, пут смисла, пут радости, истовремено потврда да јесмо и да ћемо бити.

У данашњем одломку из Јеванђеља по Луки (Лк 8, 41-56), необично, и за разлику од других перикопа и одељака који се читају о празницима и недељама, имамо два догађаја: имамо исцељење, боље рећи враћање у живот Јаириове кћери – кћери човека који је био старешина синагоге, дакле, који је припадао високим социјалним и религијским круговима изабраног јеврејског народа; са друге стране, имамо исцељење, исто тако можемо рећи, враћање у живот једне жене која је била изопштена – која је била обична жена из народа, али болесна, крвоточива, болесна од болести која у времену у којем је она живела сматрана не само физичким обољењем него и болесним духовним стањем, таквим стањем да је онај или она жена која је боловала од такве болести морала да живи у изолацији; она је била потпуно изопштена, другим речима – изолована, могли бисмо рећи, одсечена од сваке врсте друштвеног, социјалног живота, живота заједнице, и самим тим, као изопштена, мртва. И ево, Господ човека који припада високим социјалним религијским круговима, а и жену која припада обичном народу, враћа у живот. Са једне стране, потврђује да су они деца Божја, а са друге стране, даје им исправно место у друштву.

Јеванђеље нам увек даје историјске догађаје, нешто што се заиста збило. Оно, међутим, богословски тумачи те догађаје, не ради науке, која је циљ сама себи, него тумачи историјске догађаје везане за Христа и његов живот, а и за наше спасење, како би показало смисао тих догађаја за нас данас, а и за људе свих времена. И ево, смисао или порука и поука коју можемо да извучемо из данашњег Јеванђеља, јесте да је вера основ свега чему се надамо и да је потврда ствари невидљивих. Жена, да се осврнемо на њу, која је, дакле, била у потпуној изолацији, изопштена од свих, кажњена већ сада и овде од људи због тога што болује од болести која је социјално неприхватљива, не пристаје на друштвене и биолошке датости свога постојања. Она има чврсту веру у Бога да је он љубав и да он не гледа на то како су други, макар они били већина, дефинисали њен положај и њен статус. Има веру која није идеолошки, религијски поглед на неког далеког Бога, хладног, који је далеко од ње и од света, који је праведан, па онда суди

исправно свакоме у складу са његовим делима. Верује у Бога љубави, верује да је Бог који је створио све ни из чега, из љубави, не може бити спречен њеним статусом, чак ни погрешним, промашеним животом, не само да искаже љубав, него да истински, љубављу, загрли и њу, као и свакога промашеног и погрешног човека, и да у том загрљају она буде жива, да осети и доживи себе као дете Божје, али и да се воспостави њено истинско пуно физиолошко и биолошко здравље, како би онда могла да буде прихваћена и од оних који остављају строга оштра правила по којима мере и по којима суде другима – онима који се не уклапају у њихова правила. А та људска правила немају трајну вредност, а камоли да о њима можемо говорити као о вечним правилима. Заправо, људска правила из дана у дан се мењају, најчешће у зависности од слабости оних који правила постављају, али и од расположења у вези са ониме шта им се допада а шта не. А ево, жена крвоточива, не прихвата своја биолошка, физиолошка ограничења и окове, не прихвата ни социолошке оквире свога постојања, него има чврсту веру у љубав Божју. Има поверење у Бога. Није јој вера само уверење о томе да Бог постоји. Она зна да Бог постоји и она има поверења у Њега. И зато њена вера јесте најјаче и најснажније оружје које води у истинску и праву слободу. Било је довољно да само стане пред Бога, да само стане пред Исуса, да га се дотакне, да осети Његово присуство и да у тренутку, како каже Јеванђеље, „одмах оздрави“. И чим је Господ дотакао и Јаирову кћер и она „одмах устаде“. Оног тренутка када у нама проклија семе вере, а свакоме је дато, одмах, истог тренутка, гледамо другим очима, све се у нама преображава. Тог тренутка живимо слободу грађанина Царства Божјег и ако у свету, иако у околностима у којима најчешће или често нису нама повољне живимо слободу деце Божје. Слично и Јаир, који је припадао изабраном народу и био старешина синагоге, нарушио је оквире и окове које су одређивали његов живот, правила. Наиме, као старешина синагоге сигурно није могао прихватити као и сви они који су припадали том слоју друштвареч Христову, није могао Њега прихватити као Месију. Али негде у дубини његове душе осећао је да ту нешто има и покидао је окове Закона, срушио је ограду која га је спутавала да живи пуним плућима у слободи детета Божјег.

Дакле, браћо и сестре, имамо разне дарове и треба да их користимо на добро ближњих, а то онда значи и на своје спасење, на добро заједнице. Но, ако не живимо вером у Христа, ма колико исправно употребили дарове које имамо, они неће имати далекосежно дејство. Јер, као што је све релативно у овом свету у којем живимо, онда ће и наши поступци, као и употреба наших дарова, бити релативни и мењаће се. Нећемо бити утврђени и постојани. Чинићемо, поступаћемо по својој логици, а то значи најчешће како нам

одговара. Нећемо бити спремни да откинемо од себе, да отрпимо, да принесемо истинску жртву која боли. Али, тамо где су вера и љубав тај бол се претвара не само у радост него у експлозију, у вулкан радости и љубави. Вером, дакле, оно што мислимо и говоримо, а желимо да буде у складу са заповестима Божјим, добија трајни значај, трајну вредност. И да употребим ту реч, ако хоћете, остаје истински успех који афирмише нас – у заједници у љубави са другима. Афирмише нас тако што изграђује заједницу, то јест не укида у тој афирмацији другога, не потиरे га.

Нека би нам Господ дао чисте вере жене крвоточиве из данашње јеванђељске приче и чврсте и чисте и снажне вере Јаиروه како бисмо онда утврђени котвом вере у Цркви као Телу Христовом били у Његовом загрљају, а онда из тог загрљаја све што је наше учинили да буде Његово. А Он заједно са нама, у наше име и уместо нас, кад год ми не можемо даље, узимао нас у наручје и сваког тренутка преносио са земље на небо, из историје у Царство небеско, а то Царство небеско учинио реалношћу која нам је доступна овде и сада како бисмо могли Њега, нашег Спаситеља, Господа Исуса Христа заједно са Оцем Његовим и Духом Светим да слаavimo сада и у векове векова. Амин!

